

MARIËTTE
MIDDELBEEK

SINGLE EN SEXY

'Het Nederlandse antwoord op
Jill Mansell en Sophie Kinsella.'

CHICKLIT.NL

Mariëtte Middelbeek

SINGLE & SEXY

HERFST

1

IK BEN JARIG OP DE DAG DAT DE HERFST BEGINT. EN DAT IS OPVAL-
lend, want ik was meer richting de winter gepland. Maar ik kwam
te vroeg, een eigenschap die ik nooit meer heb afgeleerd.

Het is diezelfde eigenschap die maakt dat ik hier in een vol café
in m'n eentje tegen een muur geleund sta. Ik speel wat met mijn
glas, laat het rondjes draaien in mijn hand en drink met kleine
teugjes om het niet te snel leeg te laten zijn. Onopvallend kijk ik op
mijn horloge. Ik heb pas over een kwartier afgesproken. Tel daar
het kwartier bij op dat Eva en Herbert altijd te laat zijn, en ik moet
nog een halfuur wachten. Op Natasja hoef ik niet te rekenen. Ge-
zien haar Antilliaanse achtergrond is ze hier op z'n vroegst over een
uur. En dan vindt ze zichzelf nog ruim op tijd.

'Ho, sorry!'

Een jongen valt tegen me aan, omdat zijn voeten na te veel bier-
tjes een eigen leven zijn gaan leiden. 'Woeps', zegt hij. Hij kijkt
me bijzonder onintelligent aan. Zijn ogen zijn rood van te veel
drank.

'Kun je niet uitkijken?' vraag ik. Ik wil het venijnig laten klin-

ken, maar die poging mislukt. De jongen hoort het toch niet. Ik kijk hem boos na.

Opnieuw een blik op mijn horloge. Het is twaalf minuten voor halfelf. Over anderhalf uur, plus twaalf minuten, ben ik jarig. En begint de herfst.

Niet dat iemand hier zich er druk om maakt dat de zomer voorbij is. De muziek bonkt uit de boxen en mensen vermaken zich op de dansvloer, en aan de bar. Vooral aan de bar. Ik denk aan de avond dat ik zestien was geworden, nu dertien jaar geleden. Voor het eerst de stad in, in Utrecht. Na twee passoa-jus was ik al dronken, net als Natasja trouwens. De dag na mijn zestiende verjaardag leerde ik wat een kater is. En bezwoer ik mezelf om nooit meer te drinken, maar die belofte heb ik daarna nog vaak gebroken.

Ik neem de laatste slok van mijn witte wijn en wurm me een weg naar de bar om iets te bestellen. Het duurt lang, maar dan krijg ik uiteindelijk een bacardi-cola in mijn handen gedrukt, plus een handvol muntjes die min of meer genoeg moet zijn als wisselgeld.

Ik toost met mezelf als ik mijn plek tegen de muur weer inneem en neem een iets te grote slok van mijn baco. Het spul brandt in mijn slokdarm, wat niet eens een onaangenaam gevoel is.

‘Daar is ze!’ hoor ik iemand roepen, boven de muziek uit. ‘Joe-hoe, Charlotte!’

Eva baant zich een weg door de mensenmassa met Herbert in haar kielzog. Ze zwaait naar me en ik zwaai terug met een grote glimlach op mijn gezicht.

Eva geeft me drie klapzoenen en tettert in mijn oor: ‘Gefeliciteerd! God, negenentwintig alweer. Je wordt oud.’

Tact is niet Eva’s sterkste punt.

‘Gefeliciteerd Char’, zegt Herbert. Sinds het televisieprogramma met het alfabetmedium vindt hij het leuk me zo te noemen. Ik laat het maar zo. Eva vindt hem helemaal het einde.

‘Dank je’, antwoord ik wat stijfjes als ook hij me drie zoenen geeft. ‘Heel aardig van je dat je bent gekomen.’

Herbert werpt een blik op de bar. ‘Ik haal drankjes. Hebben we al een rekening? Nee? Dat regel ik wel even. Jij nog een bacootje, Char?’
Ik knik.

‘Ik een droge witte wijn’, zegt Eva. Ze kijkt Herbert verliefd na als hij wegloopt.

‘Witte wijn’, zeg ik, als hij buiten gehoorafstand is. ‘Betekent dat...’

Eva knikt. ‘Nog altijd niets’, zegt ze pruilend. ‘We doen het zes keer per week, nu al vier maanden lang, maar nog steeds ben ik niet zwanger. Wel oververmoeid, trouwens.’

‘Dat snap ik’, zeg ik, al kan ik me er helemaal niets bij voorstellen. Mijn vorige relatie duurde slechts drie maanden en het woord ‘kinderen’ is alleen gevallen in relatie tot mijn werk als leerkracht van groep 1.

‘En jij? Hoe is het met jou? Wat een klootzaak is Kars dat hij je één dag voor je verjaardag heeft laten zitten.’

Ik ontwijk haar onderzoekende blik en denk na over haar woorden. Waarom niet? Als hij toch weg wilde, waarom zou hij dan wachten tot na mijn verjaardag?

‘Wat maakt het uit?’ Ik haal mijn schouders op, al voel ik van binnen niet de luchtigheid die ik wil uitstralen.

Eva houdt haar hoofd schuin en kijkt me aan. ‘Wat zei hij nou precies? Iets over dat hij alleen wilde zijn, of zo?’

Ik knik. Aan de telefoon heb ik haar al verteld met welke pseudo-psychologische smoesjes Kars me heeft gedumpte, maar Eva zou Eva niet zijn als ze deze smoesjes niet tot op de bodem zou analyseren.

‘Hij zei dat hij niet zeker weet of hij wel toe is aan een vaste relatie. En dat hij alleen moet zijn om dat uit te zoeken. Hij is nog niet klaar om zich te binden en wil nog van het leven genieten. Snap jij het?’

Eva laat die woorden nog eens rondgaan in haar gedachten en knikt dan langzaam. ‘Bindingsangst’, is haar conclusie.

‘Dat had ik zelf ook al bedacht’, zeg ik. ‘Maar dat is het niet, want zijn vorige relatie duurde vijf jaar en hij was niet degene die er een eind aan maakte. Het zal wel iets met mij te maken hebben.’

‘Doe niet zo raar!’ roept Eva meteen. ‘Jij bent hartstikke –’

‘De drankjes’, kondigt Herbert op dat moment aan, en ik haal opgelucht adem. Het laatste waarop ik zit te wachten is een verhandeling over waarom Kars is weggegaan, hoe leuk ik ben en wat een

ploert hij is.

‘Kars is bij haar weg’, zegt Eva tegen Herbert. En dan bijna verontschuldiging tegen mij: ‘Ik heb hem sinds gisteren nauwelijks gesproken, anders had ik het hem wel eerder verteld.’

‘Balen’, is Herberts commentaar en daarmee is het onderwerp wat hem betreft afgesloten. Wat mij betreft trouwens ook.

Eva begint te zwaaien. ‘Hé, daar is Natasja!’

Ik volg haar blik en zie inderdaad het vertrouwde gezicht van de vriendin die ik al sinds de basisschool ken. Destijds was haar donkere huid een bezienswaardigheid, zelfs in Utrecht. Zoals altijd kijk ik er jaloers naar. Natasja is een van de mooiste mensen die ik ken.

Ze omhelst me in een wolk van parfum en geeft me één zoen op mijn wang. ‘Gefeliciteerd, feestvarken! Nog één jaar en dan zijn we allebei dertig.’

Ik moet er niet aan denken. De combinatie negenentwintig en single klinkt niet geweldig, maar dertig en single heeft helemaal iets... Tja, hoe zal ik het noemen? Iets waar je geen rekening mee houdt als je zes bent en met een laken om je lijf speelt dat je gaat trouwen met de man van je dromen.

Natasja begroet Eva en Herbert en informeert plompverloren naar hun pogingen om in verwachting te raken. Herbert heeft nog het fatsoen zich in de volle kroeg enigszins opgelaten te voelen, maar Eva vertelt zonder gêne het hele verhaal.

Om een eind te maken aan het gedetailleerde verslag van hun seksleven duwt Herbert zijn vriendin resoluut in de richting van de dansvloer. Natasja en ik volgen.

De dj heeft net een jumpstylenummer opgezet waar zelfs de tweeëntwintig kleuters in mijn klas wel raad mee weten, maar ik heb het jumpen nog altijd niet onder de knie en vlucht naar de wc. Natasja komt me achterna.

‘Hé, zit je nog erg met Kars?’ vraagt ze, als we allebei voor de spiegel staan.

Ik haal mijn schouders op. ‘Gaat wel’, antwoord ik. Ik ontwijk haar vraag en dat heeft ze heus wel in de gaten.

Ze trekt haar eigen conclusie. ‘Ja, dus.’

Natasja draait de kraan open en laat koud water over haar polsen

stromen. Dan dept ze haar hals ermee.

‘Je moet hem vergeten’, zegt ze. ‘Ik wist meteen al dat hij niet deugde. Dat heb ik ook tegen je gezegd, toch?’

Ik knik en kijk haar niet aan. In plaats daarvan vestig ik mijn blik op mijn eigen spiegelbeeld.

Mijn hazelnootbruine haar hangt los om mijn gezicht, wat me een heel andere aanblik geeft dan normaal, als ik mijn haar in een simpele staart draag.

‘Hij deugt wel’, zeg ik na een tijdje. ‘Maar het kwam gewoon te vroeg voor hem. Hij zei dat hij eerst nog van het leven wilde genieten.’

Natasja kijkt me via de spiegel aan. ‘Van het leven wilde genieten?’ herhaalt ze. ‘Alsof je dat alleen in je eentje kunt doen! Jemig, wat een stuk verdriet is hij. Het is maar goed dat je van hem af bent.’

Waarom is het achteraf altijd ‘maar goed dat je van hem af bent’? Toen Robin het na drie jaar uitmaakte, vond mijn moeder het maar beter dat ik van hem af was. Terwijl Robin in de drie jaar van onze relatie niets – en ik herhaal: helemaal niets – fout kon doen bij mijn ouders. Maar toen wist niemand dat ik niet zijn enige vriendin was, laat staan dat iemand vermoedde dat hij er een vijf koppige harem op na bleek te houden. Het feit dat ik drieëntwintig was en beweerde dat ik nooit meer een man in mijn buurt zou laten, speelde vast een rol bij de opmerking van mijn moeder. Ik had het trouwens fout, mijn celibataire leefstijl duurde een week of zes.

‘Wat jij nodig hebt, is iemand die je wel waard is’, zegt Natasja na een lange stilte waarin ze haar lippen met gloss bijwerkt. Ik kijk ernaar en vraag me af waarom zo veel vrouwen de moeite doen om zo veel make-up te dragen dat het bijwerken ervan een dagtaak is. Zelf heb ik vanavond wat mascara op en een onopvallende oogschaduw, wat voor mijn doen al heel wat is.

Natasja bekijkt het resultaat van haar inspanningen in de spiegel. ‘Toevallig heb ik een collega, die –’

‘Ja’, zeg ik, terwijl ze nog niet eens is uitgepraat. Ik ga snel een hokje in en draai de deur op slot.

‘Waar bléven jullie?’ vraagt Eva. Ze moet hard schreeuwen om bo-

ven de muziek uit te komen.

Natasja geeft antwoord. 'Make-up bijwerken. Draaien ze nu eindelijk weer normale muziek? Ik word stapelgek van dat jumpen. Jij niet?' Ze kijkt me aan en ik knik. Gelukkig komt ze niet meer terug op die collega.

Op Eva's voorhoofd parelen zweetdruppeltjes van het dansen. Het is ook bloedheet.

Ik kijk op mijn horloge. Over een halfuur ben ik jarig. Ik weet niet eens waarom ik het zo goed in de gaten houd, maar naarmate de tijd verstrijkt, groeit mijn gevoel van onrust. Alsof ik nu, nu ik nog achtentwintig ben, een daad moet stellen. Iets groots moet doen. Ik ben straks negenentwintig en wat heb ik bereikt?

Ik heb een pabodiploma en een leuke baan, som ik in gedachten op. Ik heb een paar relaties gehad, maar niemand is gebleven en dat is gezien de mannen met wie ik me heb ingelaten misschien niet eens zo erg. Al klink ik nu net als mijn moeder.

'Hé!' Eva stoot me aan. 'Kijk eens wat vrolijker! Je bent zo meteen jarig, weet je nog? Je ziet er niet echt uit alsof je in een feeststemming bent.'

'Sorry.' Ik produceer een grijns. 'Zo beter?'

'Veel beter', oordeelt Eva en ze stort zich weer in de dansende menigte. Ik volg haar en voor het eerst vanavond voel ik een zekere luchthartigheid. Herbert drukt nog een baco in mijn handen, waar ik een paar flinke slokken van neem. Ik begin te bewegen op de maat van de muziek en maak al snel deel uit van de massa die dat ook doet.

Plotseling stopt de muziek. Ik kijk verbaasd om me heen. Eva knipoogt naar me en ik trek mijn wenkbrauwen op.

'Wat...' begin ik, maar Eva loopt weg in de richting van de draaitafel. Tot mijn grote verbazing lacht ze naar de dj en pakt ze vervolgens de microfoon.

Natasja pakt mijn arm vast. 'Let op!' roept ze in mijn oor, zo hard dat ik meteen een suis hoor. 'Dit heeft Eva voor jou geregeld!'

'Het is één minuut voor twaalf', schalt dan Eva's stem uit de boxen en ik weet meteen wat ze van plan is. Radeloos kijk ik om me heen.

'Leuk toch?' vraagt Natasja.

Ik vind het helemaal niet leuk. Iedereen kijkt mijn kant op als Eva me aanwijst. Ik hoop dat de grond zich ineens opent en ik er gewoon in kan zakken.

‘Nog tien seconden!’ roept Eva. ‘Negen, acht, zeven...’

Ik staar naar de neuzen van mijn schoenen. Mijn gezicht gloeit en de huid onder mijn kleding prikt.

‘Jaaaaa!’ brult Eva door de microfoon. ‘Gefeliciteerd!’ En ze zet *Lang zal ze leven* in. Terwijl de hele kroeg meebliert, omhelst eerst Natasja en dan Eva me. Uiteindelijk volgt Herbert met drie zoenen, alweer, en dan een paar dronken lui die ik niet ken, maar die doen alsof we vroeger nog samen een potje hebben geknikkerd. Waarschijnlijk hopen ze met hun gedrag op een potje van iets anders, maar dat kunnen ze mooi op hun buik schrijven.

Eva trekt me mee naar de rand van de dansvloer. Ze kijkt me heimzinnig aan. ‘We hebben iets voor je. Natasja en ik wilden je weer laten stralen nu Kars weg is en daarom vonden we dit wel toepasselijk.’ Ze haalt een pakje tevoorschijn.

Natasja klapt opgewonden in haar handen. ‘Het is echt prachtig’, zegt ze alvast.

Met trillende vingers maak ik de plakbandjes open.

‘Schiet nou op’, zegt Eva. ‘Het papier mag heus wel weg, hoor. Hier, ik help je wel.’ En ze scheurt het pakje open.

Er zit een zwart doosje in met een zilveren randje. Van Schooten, staat er in zwierige letters op. Van Schooten, Van Schooten – het zegt me niets.

Ik klap het doosje open en zie een zilveren kettinkje met een klein hangertje. Het fonkelt in het knipperende licht om me heen. ‘Wat prachtig’, zeg ik zacht.

‘Mooi, hè?’ Eva pakt het kettinkje eruit en hangt het om mijn nek. ‘Als jouw gezicht niet straalt, dan doet dit hangertje het wel. Het is klein, maar het licht dat erop valt, wordt prachtig weerkaatst.’

Ik betast het zilveren hangertje voorzichtig met mijn vinger. Daarna geef ik zowel Eva als Natasja een zoen om ze te bedanken.

‘Maar we zien natuurlijk liever dat jij straalt’, zegt Natasja lief. ‘Ik weet zeker dat je dat binnenkort weer doet.’

‘Iemand nog wat drinken?’ vraag ik. Voor de tweede keer die

avond ontwijk ik haar woorden. Niet omdat ik niet wil antwoorden, maar ik weet simpelweg niet wat ik moet zeggen. Ik wilde dat het zo simpel was: een kettinkje van je vriendinnen dat je helpt om weer gelukkig te worden. Zoals vroeger een kusje en een plaatjespleister genoeg waren om gewonde knieën te helen. Tegenwoordig plak ik mijn eigen pleisters, en ik moet zelf een manier vinden om weer gelukkig te worden. En negenentwintig worden helpt niet echt.

Ik recht mijn rug en tover een glimlach op mijn gezicht. Niemand heeft iets aan een pruilende jarige.

Ik ga op weg naar de bar om twee baco's, een rosé en een biertje te halen. De drukte is alleen maar toegenomen en ik val een paar keer tegen zoenende stelletjes aan.

'Kun je niet uitkijken?' schreeuwt iemand. Ik wil antwoorden, maar iemand anders trapt hard op mijn teen en ik moet mijn kiezen stevig op elkaar zetten om niet te vloeken.

Ik moet een kwartier wachten tot ik aan de beurt ben en schreeuw dan mijn bestelling naar de barman.

'Rekening?' vraagt hij. Althans, dat meen ik te liplezen.

Ik knik.

'Welke naam?'

Weet ik veel. 'Herbert?' probeer ik. De barman zoekt, maar schudt zijn hoofd.

'Van Wilgen?'

Ook niet.

'Charlotte van Rhijn?' probeer ik dan. En ja hoor, bingo. Herbert heeft voor het gemak de rekening op mijn naam gezet. De knieperd.

De drankjes worden op de rekening geschreven en daarna krijg ik ze mee op een wankel dienblaadje. Ondanks het woud van maaiende armen en trappende voeten weet ik heelhuids aan te komen bij mijn vriendinnen. Ze pakken hun drankjes en zetten weer koers richting de dansvloer. Ik volg ze en dans een tijdje met ze mee, maar op een of andere manier vermaak ik me niet.

Ineens voel ik een overweldigende behoefte om naar huis te gaan, in bed te gaan liggen en de dekens ver over mijn hoofd te trekken. Ik wil hier niet zijn, in de snikhete kroeg waar de muziek zoals ge-

woonlijk veel te hard staat. Ik wil niet nog meer drank drinken waardoor ik straks wiebelig op mijn benen sta en me morgen beroerd voel. Morgen, als ik echt jarig ben en er visite komt die ik moet ontvangen, te eten geven, te drinken geven en moet vermaken. En waarschijnlijk een paar duizend keer moet uitleggen waarom Kars er niet is. Ik wil weg uit de kroeg. Ik wil bovenal niet langer aankijken tegen zoenende stelletjes, ontluikende liefdes en de pure lust die ik overal om me heen zien oplaaien.

Ik kijk naar het drankje in mijn hand en neem vervolgens een slok. En dan nog een, tot het glas leeg is en mijn hoofd tolt.

‘Nog één?’ vraagt Eva, die ineens opduikt.

Ik schud mijn hoofd. Dat had ik beter niet kunnen doen, want het duurt lang voor de wereld om me heen weer stilstaat. Ik heb het gevoel dat de vloer onder mijn voeten golft.

Snel werp ik een blik op mijn horloge. Het is iets na enen.

‘Ik ga naar huis’, kondig ik aan, in Natasja’s oor.

Ze werpt me een bezorgde blik toe. ‘Nu al? Ben je moe?’

Dankbaar voor de uitweg die ze me biedt, zeg ik: ‘Ja, heel erg moe. Morgen komt er visite en dan wil ik uitgerust zijn.’

‘Snap ik!’ Natasja wuift nog even en danst dan weer verder. Ik neem afscheid van Eva en Herbert en ben al op weg naar de garderobe als ik me de openstaande rekening herinner. Hoewel ik vind dat ik het volste recht heb om weg te gaan en Herbert te laten betalen, keer ik toch om. In tegenstelling tot Herbert heb ik geen zin om een ander voor mijn drankjes te laten opdraaien.

Dus baan ik me opnieuw een weg naar de bar. ‘Ik wil de rekening betalen’, zeg ik tegen de barman, als ik eindelijk zijn aandacht heb getrokken. ‘Charlotte van Rhijn. Pinnen, graag.’

Zonder iets te zeggen schuift hij me de rekening en de pinautomat toe. Ik kijk naar het bedrag. Bijna tachtig euro. Gelukkig wordt mijn salaris binnenkort gestort.

‘Maak er maar tachtig van’, zeg ik tegen de jongen achter de bar. Hij knikt en neemt niet de moeite me te bedanken. Voor een fooi van minder dan tien euro doen ze dat in Amsterdam tegenwoordig niet meer.

Ik toets mijn pincode in en wil al bijna weglopen, met een schuin

oog naar het schermpje kijkend.

Met een ruk blijf ik staan. Waar ik 'U heeft betaald, Tot ziens' verwacht, verschijnt de melding 'Geen saldo, Betaal anders'.

Ik denk razendsnel na. Vanmorgen stond er nog driehonderd euro op mijn rekening en in de supermarkt heb ik honderd betaald voor de boodschappen die ik voor mijn verjaardag heb gedaan. Bovendien kan ik tweeduizend euro rood staan. Ben ik een overboeking vergeten?

De barman kijkt me aan. 'Je hebt geen geld', roept hij. Heel fijn, de mensen die in de buurt staan, hebben het ook gehoord.

'Dat kan niet', mompel ik, en dan luider: 'Het moet een fout zijn! Er staat wel geld op mijn rekening.'

De barman haalt zijn schouders op.

Met trillende vingers zoek ik in mijn portemonnee naar een andere pinpas. Had ik er niet een van mijn spaarrekening? Of heb ik die laatst weggegooid, omdat ik hem nooit wilde gebruiken?

Ik vind veel, maar geen ander pinpas. Contant geld heb ik wel, maar niet meer dan twaalf euro.

'Shit', zeg ik zachtjes. Opnieuw ploeg ik mijn hele portemonnee door. Ik vind wel mijn creditcard, maar als ik die omhoog houd, schud de barman zijn hoofd.

'Is er hier ergens een pinautomaat in de buurt?' vraag ik.

De barman trekt zijn wenkbrauwen op. 'Je pas doet het niet', helpt hij me herinneren. 'Dus wat wil je bij een pinautomaat doen?'

'Ik kan het toch nog wel een keer proberen?'

De barman kijkt me spottend aan. 'Natuurlijk', zegt hij dan, en stelt de pinmachine opnieuw in.

Ik haal mijn pas erdoor, toets de code in en hoop heel hard dat het apparaat het deze keer wel doet, maar helaas. Dezelfde melding verschijnt en de barman kijkt me aan. 'Geen geld, dame', zegt hij. 'Wat ga je eraan doen?'

'Ik weet zeker dat hij het in een automaat wel doet', zeg ik stellig. 'Ik kom zo terug.'

Maar daar steekt de barman een stokje voor. 'Die heb ik vaker gehoord', zegt hij en ik zie de blik die hij werpt op de twee beveiligers die bij de bar rondhangen. Ze merken zijn blik meteen op en rich-

ten hun aandacht op mij.

‘Kun je niet even iemands pinpas lenen?’ vraagt de barman ongeduldig.

Ik kijk radeloos om me heen. Mijn vrienden, ja. Maar ik kan ze toch niet zomaar vragen of ik even hun pinpas mag lenen? Wat moeten ze wel niet van me denken?

Ik schraap mijn keel. Gelukkig ziet niemand mijn knalrode hoofd als ik me omkeer en op zoek ga naar Natasja. Eva kan ik niet vragen om de rekening te betalen, want ik weet zeker dat Herbert het prachtig vindt als hij hoort dat mijn pinpas weigert. Zo’n eikel is hij wel.

Ik vind Natasja op de dansvloer, waar ze zich vermaakt met een man die minstens vijftien jaar ouder is dan zij. Het schijnt haar niet te deren, ze lacht flirterig naar hem.

Ik kijk naar haar en bedenk hoe ik dit leuk ga inkleden. ‘Ik ben mijn pas vergeten’ klinkt net even beter dan ‘ik schijn ineens geen geld meer te hebben’. Ja, dat ga ik zeggen, ik ben mijn pas vergeten.

Ineens lijkt het alsof iemand een gloeilamp in mijn hoofd aansteekt. Natuurlijk, wat dom van me! Ik herinner me de twee briefjes van vijftig euro die ik vandaag samen met een verjaardagskaart van mijn oma opgestuurd kreeg. Ieder jaar zegt mijn moeder weer dat ik haar moeder moet bellen en haar netjes voor het geld moet bedanken, maar meestal vergeet ik het.

Geen idee waarom, maar in plaats van de briefjes op te bergen tot ik er een bestemming voor had bedacht, heb ik ze in de achterzak van mijn spijkerbroek gepropt. Ik tast ernaar en voel het papier tussen mijn vingers knisperen.

Ik kan wel een gat in de lucht springen van blijdschap. Snel loop ik terug naar de bar, voor Natasja me in het oog krijgt.

‘En? Doet hij het weer?’ vraagt de barman pesterig.

Ik geef hem het geld, ruk het briefje van twintig dat ik als wisselgeld krijg uit zijn handen en loop snel naar buiten, waar de frisse wind mijn verhitte wangen koelt.

Ik pak mijn fiets en trap met wilde bewegingen naar huis. Ik moet weer eens bij oma langsgaan. Het oude mens heeft me zojuist behoorlijk uit de brand geholpen.

Als ik binnenkom zie ik op het klokje van de magnetron dat het al

kwart voor twee is. Toch denk ik niet dat ik kan slapen. Mijn hart hamert in mijn keel en dat komt niet van het fietsen.

Ik laat de lampen uit, maar start wel mijn laptop op. Ik moet nú weten waarom mijn pinpas dienst weigerde. Zou er echt een fout zijn gemaakt bij de bank? Of is er ineens heel veel geld van mijn rekening afgeschreven? Ben ik vergeten dat de hypotheek eraf ging? Maar dat moet dan wel de hypotheek voor vier maanden zijn geweest.

Ik trommel ongeduldig met mijn vingers op mijn bureau tot mijn computer tot leven komt. Daarna surf ik snel naar de website van de bank en zoek naar de inlogcodes. Ik vind het blaadje waar ze op staan in de ordner waar met grote letters 'bankzaken' op staat.

Snel typ ik de codes in en dan opent zich mijn rekeningoverzicht.

En daar staat het, in het rood. €1998,03 debet

Niet alleen is mijn geld op, bijna mijn hele krediet is verbruikt! Misselijk van schrik en van het langzaam opkomende gevoel dat hier iets heel erg mis is, open ik de bij- en afschrijvingen.

De laatste afschrijving is van vandaag en bedraagt bijna tweëntwintighonderd euro. Ik heb het blijkbaar zelf overgeschreven naar een rekeningnummer dat me niets zegt. De bijbehorende naam doet ook geen bellen rinkelen: G.H. van Haren.

Mijn hart bonkt in mijn keel als ik mijn spaarrekening open. Mijn handen trillen zo erg dat ik de muis er slechts met moeite op krijg. Mijn tong kleeft als een lap leer tegen mijn gehemelte. Leeg. Mijn spaarrekening is helemaal leeg. Ik klik terug naar mijn rekeningoverzicht en vraag me af hoe ik het over het hoofd heb kunnen zien.

De zeventuizend euro die ik had gespaard is eerst naar mijn rekening teruggeboekt en daarna doorgesluisd naar diezelfde meneer of mevrouw Van Haren.

Ik ben in één klap nuchter. Ik pijnig mijn hersenen en probeer te bedenken of ik niet toch iemand ken met die naam. Iemand van vroeger misschien? Of iemand van mijn werk?

Maar er komt niets.